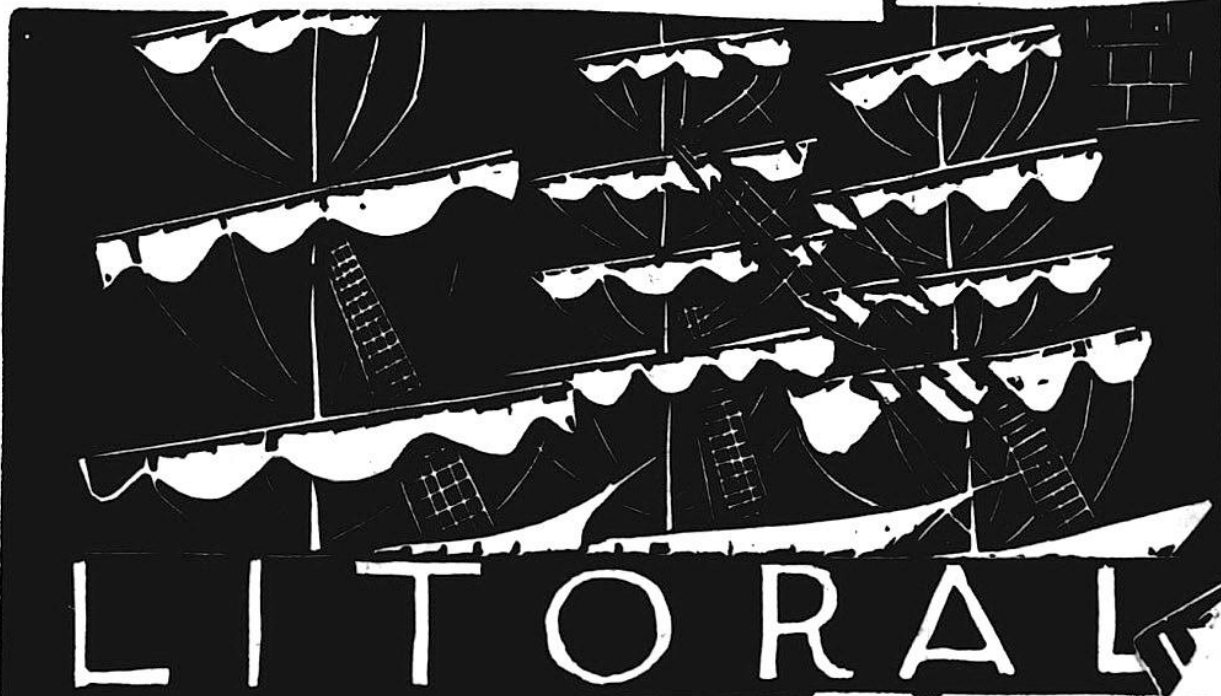
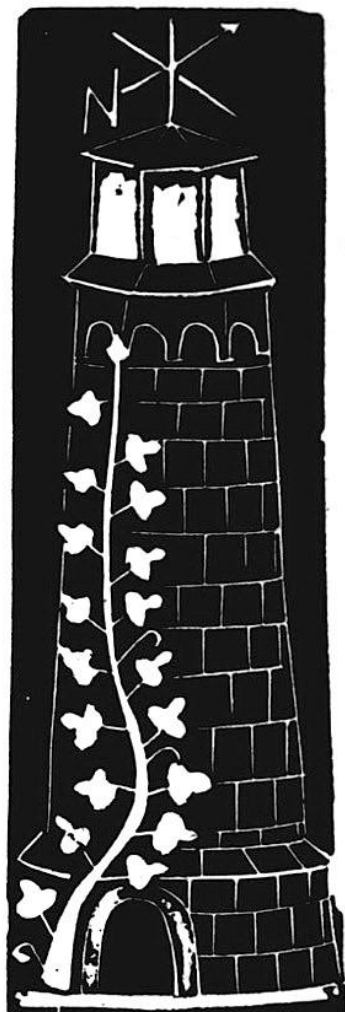

An. I. Noemb. 1939. Nr. 7

Inscris în Registr. Publ. Peri-
dice al Trib. Constanța S. I. sub
Nr. 2 din 6 Febr. 1939. Director
Proprietar și Redactor res-
ponsabil: Dumitru Olariu. Redac-
ția și Ad-ția: Constanța, str.
Scariat Vîrnav 26.-Apare lunar.

CATARGE ALBE

Ca o suavă muzică de seară
 prin reci grădini cu veștede arămuri,
 coboară crucea ancorei sub ape,
 — surd chinuite ape de furtună —
 pecetluind făcerea din morminte
 uitate în adinc, lângă actinii.

„E mai aproape, spui, singurătatea
 în port, pe unde seri adolescente
 ne-au însoțit cu pașii rari, prieteni”
 și mina ta mă chiamă, împreună
 să rătăcim pe cheiuri lungi și triste,
 să odihnim cu seara pe babale.

Cariatida nopții s'a oprit
 din mersul vag, în stană, și tăcută
 își razimă de creștet bolți albastre,
 spre care urecă albe stalagnite
 catargele, și funiile — delte.

„Și cerul tău acum e mai aproape”.

IOAN MICU

PONTICA

În piatră șoptii un poem de metal prețios,
 Ulmit stăpinindu-mi cuvintul pe buze mereu ;
 Dar marea 'nflorea mai frumos
 Pe flacăra trupului tău.

În inimă peana sfios am muiat-o—
 Și marea creștea mai înaltă ca niște suspine,
 Muștrindu-mi iubirea pe care-am cîntat-o,
 Fiord străbătut doar în vis, doar în mine.

Cu dangăte pasărea morții în gînd viscoala,
 —Proseris să-mi mai port nenorocul prin viață, nestîns ?
 De valul regretelor veșnic lovit și învins ?
 Statornic ruginile gîndului rău le coclea.

Vîntul pe țarm 'alerga fluturindu-mi în lungile-i coame
 Grabnice stoluri de nopți nedormite, de ani ;
 Mă 'nfășurau mătăsoase ca niște liane
 Și mă dureau filfiiri de-obosiți, rătăciți cormorani.

Atunci coborii resemnat printre negrii fiori,
 Departe de tine, afară din vreme.
 În vechile bolți singerau încă frunțile vechilor spini arzători,
 Eu singur vegheam la trireme.

DUMFTRU OLARIU

SCRISOARE DIN PONT

Ziduri antice...
Ginduri de moarte...
Visul, spre veacuri olimpiene
Vreau să mă poarte.

Trăesc aevea
Clasica vreme ;
Sub metereze triste, de piatră,
Okeanos geme.

Sus pe faleză
Albă minune :
Marmora Sacră arde in soarele
Care apune...

.
Ci, unde-i prietene
Candida viață ?
De pretutindenii crește banalul
Munte de ghiață.

C. SĂNDULESCU

SCHIȚĂ PENTRU UN CLASIC TOMIS

Tomis, o prea mediterană catedrală,
S'a răsturnat cu turlele-i de slavă
În reci, verzile-oglinzi și huzure ovală,
Spre larg ovidian coșmar de-o fură navă.

Părtașă la un cer de grea 'mbiere, marea,
Adulmecind cu umed bot de ciută,
A plajei 'gambă rumenă sărută,
O Ars Amandi 'n plin elan. Pe luntrea-i care-a

Purces prea alb itinerar în zi — torida —
Navișă soarele prin lăvele cerești,
Svirlindu-și de pe umeri undelor hlamida,
Imperial s'o prăznuiescă solzii 'n pești.

Vezi flota pescărușilor ? -ea, mesagerul,
Își leagănă măreț triramele în soare,
Deseinsă din olimpicul azur — se pare —
Să logodească apele cu cerul.

AUREL DUMITRESCU

INTOARCEREA DIN CEAȚĂ

Iubita mea, iubita mea,
Mă 'nvăluie iar ceața grea
Și ca prin vis, încerc s'aud
Cum filii prin văzduhul ud,
Cind sar din somnu-mi fără rod
Ca un strigoi de voevod.

Simt cum se sfarmă orice zid
În care nopțile mă 'nehid
Și 'neet, încet, răsar lumini,
Ca niște lujere de erini
Ce-și ard inaltele făclii
În calea pașilor tăi vii.

Iar în fotoliu cind te-așezi,
Fără s'auzi, fără să vezi
Și miinile le 'nalți, subțiri
Ca foile de trandafiri
Și, murmurind, mă chemi mereu
„Iubitul meu, iubitul meu“.

Ași vrea să mă apropii iar
Să-ți cer îmbrățișarea 'n dar,
Ca 'n serile cind te sbăteai
Sărutul palid să mi-și dai
Înfricoșată că 'n ferești
N'ai să mai vezi lumini cerești ;

Dar văd cum pletele îți cad
Ca spiniî ruginiți de brad
Iar umerii se cern ușor

În scrum mărunț peste covor
Și, înțeleg că 'n van am vrut
Să vii la fel ca în trecut.

Căci brațele ce te-au purtat
Și suflul cald ți l-au păstrat
Le simt cum se malță-acum
Înspre imaginea de fum
Din cerul marilor oglinzi
În care, pururea, colinzi

Și, unde pot să te privesc
Trecind cu trup nepamintesc
Pe lângă fiecare gând,
Ca steaua ce o vezi căzind
Și, veșnic, nu o poți uita
Ca tremurat în calea ta.

Ci, de-am dorit să te întorc
Durerea 'n lacrimi să o storci
E că știam că peste morți
O să dureze vremea porți
Și n'o să fie nici-un vint
Să scormonească sub pamint.

Iar tu, pierdută pentru veci
Între mătășurile reci,
Nu auzai cind te-am chemat
Cu glasul trist și turburat
Și noaptea, lin, m'acoperea
Iubita mea, iubita mea.

GEORGE VAIDA

Gravură de C. GROSU